85e jaargang. — No 104. Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden Zaterdag, 30 December 1911.

Men schrijft in te Tongeren bij **H. Collée**, uitgever en eigenaar van dit blad.

DE POSTRIJDER verschijnt s woensdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco dan worden aan den uitgever, Groote Markt, te Tongeren.

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Twee maal per week, **4** fr. per jaar.
Een maal » **3** »
Een blad afzonderlijk **10** centiemen.

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : **15** centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels, vooraan of binnen in het blad : **1** frank den drukregel.

Nieuwjaars Prijsraadsel
van den POSTRIJDER.

Een jongeling gaf aan een meisje : het hoofd van eenen kreeft, het midden van eene mug, en den staart van eene muis. Wat was dat?

De oplossingen zullen ons *voor dinsdag 23 Januari* moeten toekomen. De trekking zal publiek plaats hebben in ons verkoophuis, Groote Markt, 37 en 39, op Donderdag 25 Januari, om 10 ure. In ons nummer van *Zaterdag 29 Januari* zullen wij den uitslag mededeelen, alsook het maandelijks prijsraadsel voor de maand Februari.

BELANGRIJK BERICHT.

Al degenen die een abonnement voor het jaar 1912 aan ons blad nemen voor 15 Januari aanstaande kunnen ook nog aan dezen prijskamp deelnemen.

LIJST DER PRIJZEN

aan de goede oplossing van ons nieuwjaarsprijsraadsel verbonden (*)

Eerste prijs: Eene prachtige zwartmarmeren schouwgarnituur, bestaande uit eene klok en twee vazen.

2 Ingelijste kunstgekleurde schilderijen : Koning Albert I en Koningin Elisabeth.
3 Schoon en goed remontoiruurwerk.
4 Koffieservies bestaande uit : koffiepot, melkpot, suikerpot en twaaf tassen met schotellijes.
5 Beeld van St-Vincentius.
6 Blauwe coupe.
7 Schoon paar vazen.
8 Medaillon (Christusbeeld.)
9 Koperen petroollamp.
10 Zes nagerecht (dessert) telloren.
11 Boterpot.
12 Zwaan (bloemenvaas).
13 Kristalle Bierservies bestaande uit : caraf, glazen en plateau.
14 Ingeraamde Schilderij.
15 Suikerpot.
16 Christusbeeld.
17 Likeurkaraf.
18 Schoone blauwe vazen.
19 Prachtige witglazen coupe.
20 Beeld van St-Rochus.
21 Witglazen petroollamp.
22 Sierlijke groene vazen.
23 Beeld van O.-L.-Vrouw.
24 Likeurkaraf.
25 Beeld van St Anna.
26 Kistje van vijftig fijne sigaren.
27 Schilderij.
28 Bierservies.
29 Kistje van vijftig fijne cigaren.
30 Paar vazen.

(*) Slechts de abonnenten hebben recht tot het mee uitloten der prijzen.

De prijzen zijn in de Boekhandel Collée, Groote Markt, 37-39, aan de uitstalling ten toon gesteld.

Zalig Nieuwjaar

Al weer een jaar ten einde.
Och wat is 'ne mensch toch spoedig oud.
En het blad ook.
Het is reeds de negen en vijftigste maal dat wij onze lezers een zalig nieuwjaar wenschen.
En die wensch die bleef toch altoos even jong, dat is even vurig, even oprecht uit het harte.
Wanneer wij terugblikken in het afgeloopen jaar, dan zijn het al geen bloemen waarop de oogen van ons geheugen rusten : veel doornen waren er ook op den afgeloopen weg, waarbij niet de minste scherp, van ontmoete ondankbaarheden. Ook er zijn niet alleen doornen in 't wereldlijk leven er zijn er ook in den strijd, ook in de politiek en veel meer doornen dan bloemen.

Het jaar 1912 is van het grootste belang voor ons op politiek gebied.

In Juni aanstaande zullen in onze provincie de welgevende kiezingen plaats hebben. Hevig zal de strijd zijn, vooral in ons arrondissement. Noch tijd noch moeite zal er ge spaard worden om door de liberalen bemeesterden zetel terug te winnen. Iedereen zoowel de burger als de werkman vermag iets voor de zegepraal *onzer zaak* die *de goede* is. Dus allen de handen aan 't werk geslagen. Geene onverschilligheid! De zaak is te gewichtig. Herinneren wij hier de beteekenisvolle woorden van Mijnheer Schollaert die, den dag der Betooging van het 25 jarig bestaan van het katholiek gouvernement, in de Concordia uitgesproken werden :

« Er kleeft een vlek op uw vaandel en die vlek moet gij uitwisschen. »

***

Aan u, onze abonnenten, onzen dank voor het betrouwen dat gij in ons stelt, aan u bereidwillige briefwisselaars, onzen oprechten dank voor de kostbare medewerking die gij ons gedurende het jaar 1911 verleend hebt, medewerking die wij durven hopen, gij nog in den loop van dit nieuw jaar zult voort zetten.

Aan u allen geven wij de verzekering dat de *Postrijder*, als voorheen, steeds op de bres zal staan voor de verdediging der goede zaak.

Zalig en gelukkig Nieuwjaar!

NIEUWJAAR.

't Oude jaar is weder uit!
't Nieuwjaar moedig ingekruid;
Met de hoop op God vooruit.
Tot dat eens de wagen stuit!
Waar de dood het oog ons sluit!

Glad of hobblig zij de baan,
't Zij de heilzon schijne of taan;
Vreugdelach of weemoedstraan
Schenke ons de Opperheer; — welaan!
Immer blijde voortgegaan.

Voort, met stalen borst en moed!
Krachtig werkend voor het goed;
't Booze, waar het knaagt en woet,
Immer plettrend met den voet;
Voort! ten hemel voortgespoed!

Voort, steeds voort, trots hoon of smaad!
Voort, tot op de wijzerplaat
Eens het uur verschijnt en slaat,
Dat de ziel deze aarde verlaat
En ten hemel binnengaat.

S. DAEMS.

De troef is er uit!

De begrooting van 's lands middelen is dus door de Kamer gestemd geweest met 74 stemmen tegen 56, dus met eene meerderheid van **18** stemmen

Van de 80 leden der oppositie waren er zoo maar de bagatel van 24 weggebleven, wanneer het er op aankwam, door hunne stemming eenige kracht bij te zetten aan het vertoog van M. Franck, den liberalen volksvertegenwoordiger, die de katholieke regeering zoo fel wilde beknibbelen.

24 leden, die door hun thuis blijven openlijk erkend hebben dat zij at wat M. Franck is komen vertellen over erbarmelijken toestand, bedekt tekort, ledige kas, als formidabel « flauwskens » aanzien.

De Belgische kiezers, de redeneerende menschen, weten nu wat ze moeten gelooven van al die beschuldigingen en van al die aantijgingen tegen het financieel beheer van het katholiek gouvernement : de leden der oppositie gelooven er zelf geen gebenedijd woord van, aangezien er bijna 1/3 van thuis bleven als er over dit financieel beheer vonnis moest geveld worden.

Weet ge wat er van is? De troef is er uit en ze zijn reeds den adem kwijt, vóór ze de helft van den al te leggen weg bereikt hebben.

En nu komt eerst terdege het onmeetbaar belachelijke voor den dag van al den bluf, die daags na de Octoberkiezingen door de heeren opposanten werd verkocht.

't Was alsof ze alleen meester waren, alsof het gouvernement alle gezag verbeurd had, alsof de meerderheid voortaan nog als een bende kwajongens kon aanzien en behandeld worden — en dat één stootje voldoende was om het clericaal kraam omver te stooten.

Ernstig werd in de liberale bladen de kwestie besproken of, na de heropening der Kamer, men het ministerie nog 8 of 14 dagen zou laten leven, en of men het gouvernement zou toelaten nog ééne werkelijke regeeringsdaad uit te voeren...

En wat is er nu van al die tergende verwaandheid in huis gekomen? Niet anders dan ontgoocheling en teleurstelling, dan ellendig uitbranden, volslagen misrekening.

Al wat de linkerzij op touw zette is mislukt; haar stormloop is gebroken, haar strijdlust is gekoeld; zij zingt wel vijf toon lager, en het ergst van al, hare kopstukken hebben schoon hunne manschappen aan te wakkeren en de hoogere belangen der anti-clericale politiek in te roepen. — *flûte*, zeggen die heeren en ze blijven thuis.

Het land gaat om zeep, het deficit is patent, we loopen naar het failliet, de bevolking komt in opstand tegen het ruineerend klerikaal regiem, zoo peroreert de knapste onder de natuurlijk allemaal knappe liberalen, — *flûte*, antwoorden zijne partijgenooten en laten hem alleen staan roepen.

Niet door ons, hoofdzakelijk, werd dus het ongegronde, het onware, het onredelijke van de opvolgentlijk tegen de regeering aangevoerde rekwisitoriums bewezen.

Het werd bewezen door het feit dat, bij drie gewichtige stormloopen der oppositie, deze werden afgeslagen, niet met onze normale **6** stemmen meerderheid, maar met **16**, met **12** en met **18** stemmen majoriteit.

Aldus heeft de Regeering, sinds de opening der Kamer, verre van aan gezag te verliezen, voortdurend aan *prestige* en aanzien gewonnen, dank aan de persoonlijke hoedanigheden der ministers en dank aan de eensgezindheid in de rechterzij.

In dezelfde verhouding heeft de linkerzij aan macht en beteekenis verloren, nu dwars door teleurstelling en ontmoediging heen, ontwaart men de ware oorzaak van haar fiasco : hare verdeeldheid!

Ziedaar, zegt het *Handelsblad*, waarom de linkerzij machteloos is in de oppositie en waarom ze onmogelijk is aan het bewind.

Eene redevoering van M. Schollaert.

M. Schollaert, volksvertegenwoordiger van Leuven en Staatsminister, heeft in het Werkmansbuis *Concordia*, te Brussel, voor de leden van het Democratisch Verbond, eene belangrijke voordracht gehouden over de schoolkwestie.

De achtbare redenaar begon met aan te halen wat de katholieke regeering, sinds ze aan het bewind is, gedaan heeft voor de werkende klas. Dan ging hij over tot de schoolkwestie en deed uitschijnen dat de tegenstrevers in de gemeenten waar zij de meesters zijn, de wet van 1895 schaamteloos wisten te ontduiken. Tengevolge van die houding is het noodig dat er nieuwe welgevende maatregelen genomen worden. En zoo kwam het dat er een nieuw schoolwetsontwerp neergelegd werd, waarvan men het lot kent. Maar de neerlegging van het ontwerp heeft eene waarheid bekrachtigd, welke men voortaan niet meer zal kunnen verwerpen : dat het de familievader is, hij weze arm of rijk, die de school moet aanduiden waar zijn kind het onderwijs zal ontvangen.

De tegenstrevers willen niet van de vrije keus der school, sinds zij begrepen hebben dat de overgroote meerderheid der huisvaders een onderwijs wenschen, gesteund op den godsdienst. Immers, eens dat de huisvaders buiten den invloed zijn van de meetingen, verstaan zij de grootheid hunner verantwoordelijkheid jegens de ziel van hun kind, waarover zij rekening moeten geven aan God.

M. Schollaert lag vervolgens in breede trekken zijn schoolontwerp uit. Dan voegde hij er bij : « Wij hebben niet gewild dat de Staat het recht zou hebben te zeggen welke de beste school is, of zijn wil op te dringen; dat zou een Belg nooit dulden! » Spreker raakte ook den ekonomischen kant van zijn ontwerp aan en toonde hoe dom het is aan het volk te doen gelooven dat er 20 millioen naar de kloosters gaan. Daarentegen bewees M. Schollaert welke gelukkige uitslagen de nieuwe wet zou hebben voor het lot der onderwijzers en voor de volmaking van ons onderwijs.

Als slotwoord zegde M. Schollaert : « De opbeltingen onzer tegenstrevers, verblind door hunne vooringenomenheid tegen den godsdienst hebben de openbare meening kunnen misleiden. Doch in België eindigt de gezonde rede altijd met te overwinnen. De schoolkwestie is gesteld en ik ben overtuigd dat, met ze te stellen, ik dienst bewezen hebt aan mijn land en aan mijnen godsdienst. Nieuwe oplossingen kunnen voorgesteld worden; wij zullen ze onderzoeken met het verlangen tot een uitslag te komen. Wij zullen er onze beste krachten aan besteden, geschaard rond de regeering, zijne pogingen steunend in een eensgezinde samenwerking, welke onze kracht zal uitmaken en de Katholieke zaak naar nieuwe zegepralen zal leiden.

M. Schollaert werd geestdriftig toegejuicht, en de vergadering besloot niet te zullen rusten zoolang het ontwerp geene wet geworden is.

BUITENLAND.

Frankrijk

DE STORM. — Van overal komen de onheilspellende berichten toe over den storm welke groote schade heeft aangericht : te Rijsel, te Angers, Caen, Mans, Troyes, Nevers, Reims en elders, maar vooral op de zeekust kwamen, zooals werd gemeld, vele rampen voor.

Zaterdag wist men reeds dat 54 visschers en matrozen waren verdronken. Alleen in de kleine haven Etaples zijn er 20 weduwen en 75 weezen.

— KERSTMISNACHT TE PARIJS. — Niet minder dan 200,000 Parijzenaars hebben in de talrijke kerken van de Fransche hoofdstad, de middernachtmis op Kerstmis bijgewoond. Ook de schouwburgen waren opgepropt met bezoekers. Men heeft uitgecijferd dat de 30 voornaamste schouwburgen en music halls aan inkomgelden zoowat 325,000 frank hebben ontvangen.

Om 3 ure 's nachts was de beweging in de straten en op de boulevards nog zoo druk als in vollen dag.

— VOOR 50,000 FR. RADIUM VERLOREN. — Een laboratorium bediende van de Radium-maatschappij der rue Vignon, te Parijs, werd gelast met het overbrengen van een platinabuisje, bevattende voor 50,000 fr. radium. Dit buisje was bestemd voor de kliniek van eenen grooten Amerikaanschen geneesheer. De bediende nam de Métropolitain, maar toen hij aan de statie van Aubervilliers afstapte, bemerkte hij dat hij het buisje verloren had. De radium had den zak van zijne vest verbrand en aldus was het buisje er door gevallen.

De persoon die het radium zou vinden, zou zich aan een groot gevaar kunnen blootstellen, want de behandeling ervan is heel moeilijk.

Indië

EENE JACHT MET 600 OLIFANTEN. — Uit Delhi wordt geseind dat de maharadjah van Nepal overleden is na het verlangen te hebben uitgedrukt dat er niets zou veranderd worden aan de ontwerpen van het bezoek van koning Georges V te Nepal.

Bijgevolg heeft koning Georges besloten zijne verbintenissen te vervullen.

Twee jachtkampen zijn ingericht voor den *koning in de jungles van Nepal*; *het eene te* Soukimar, op 40 kilometers van de Engelsche grens, het andere te Kasra, op 10 kilometers van Soukimar.

De weg, die naar de kampen leidt, is geheel rijgemaakt; hij loopt door de bosschen en volgt bijna bestendig den oever der rivieren. Napelsche ingenieurs, geholpen door 2000 soldaten, zijn er in gelukt hem berijdbaar te maken voor de automobielen.

De weg loopt door de Jungle der rhinoceros en tijgers. Er overvloedig zijn in de streek.

In het kamerlijke kamp zal de koning een zeer goed ingericht jachtpaviljoen bewonen en zijn gevolg zal in tenten gehuisvest zijn.

Het kamp ligt aan den oever der Rapti, die 600 meters breed is en zeer snel van stroming.

Dat van de maharadjah Chaudra, waar ook de eerste minister van Nepal, Shamsber Joeng, met zijne olifanten en soldaten zal gevestigd zijn, ligt in eene zeer boschrijke en wildrijke streek.

Benden rhinoceros wandelen dikwijls langabeen den stroom. Men vindt er ook vele tijgers, wilde zwijnen, herten en olifanten.

Men mag verwachten dat de jachten prachtig zullen zijn.

Reeds zijn 600 jachtolifanten bijeen. De eerste minister zal persoonlijk de jachtpartijen inrichten.

De bosschen, waarin de vorst gaat jagen, zijn tot in februari broeinesten van malaria, maar er zijn bijzondere voorzorgen genomen, opdat de koninklijke jacht er niets door te lijden hebbe.

Algerië

SCHIPBREUK. — De duitsche stoomboot « Avamsturner », komende van New-York en gaande naar Calcutta, ontmoette op 13 December, op 30 graden noorderbreedte en 64 westerlengte, twee booten van de Engelsche stoomboot « Chesapeake ».

Deze boot, komende van Amerika en met bestemming van Algiers, was geladen met benzine en ontplofte onder weg.

De twee booten bevatten 22 personen, waaronder zeven *Europeanen met den kapitein* en vijftien Chineezen. De schipbreukelingen bevonden zich sedert 7 dagen in de booten. De eerste stuurman, overleden aan zijne brandwonden, was overboord gezet den 18 December. De andere schripbreukelingen zijn den 22 December te Gibraltar ontscheept.

Denemarken

EEN TUNNEL NAAR DENEMARKEN. — Het ontwerp voor een Zweedsch-Deensche tunnel is in het parlement van Stockholm neergelegd. De maker ervan, ingenieur Ulstaard, bestudeert de kwestie sedert lang.

Zijn eerste ontwerp betrof eenen tunnel tusschen Elseneur en Helsinforg, maar de uitvoering ervan is onmogelijk gebleken, wegens de groote diepte van de Sund te dier plaatse.

Het tweede ontwerp voorziet eene lijn, vertrekkende van Kopenhagen; eene brug zal die stad verbinden met het eiland Armaget. Aan 't einde van dit eiland begint de tunnel die uitkomt op het eiland Saltholm. Na over Saltholm te zijn gegaan, verdwijnt de lijn in een nieuwen tunnel die bij Malmö uitkomt. De diepte van de Sund op die plaats is slechts 10 m 50, zoodat men het outwerp uitvoerbaar acht.

Spanje

EEN VERLATEN DORP. — De Madridsche briefwisselaar van de « Temps » schrijft :

De stroom, die heele families meesleept om hunne woonplaats te verlaten en zich in Zuid-Amerika, vooral in Chili, Argentine en Brazilië te gaan vestigen, schijnt dit jaar nog sterker te zijn dan ooit.

In twee tijds zijn 8000 Spanjaarden te Buenos-Ayres ontscheept; onophoudelijk trekken massa's landverhuizers naar Brazilië, Algiers en Australië. Met duizende verlaten zij het land zoodat de zeevaartmaatschappijen soms honderde passagiers moesten weigeren.

Men heeft heele dorpen gezien, die met Alcade en gemeenteraad het vaderland verlieten en ouderlingen, vrouwen en kinderen medenamen.

Het geval van Vera de Moncayo is beteekenisvol. In minder dan vier jaar zijn 300 families naar Zuid-Amerika vertrokken.

Thans vertrekken er omtrent een twintigtal per maand.

Het dorp ziet er nu treurig uit. Vroeger was het vol leven en vroolijkheid, nu ziet men nog enkel eenige oude menschen, die niet tot vertrekken konden besluiten. Straten en openbare plaatsen zijn verlaten. De laatste bewoners wachten met ongeduld tot hunne beurt al gekomen zijn om eenen grond te verlaten die ze niet meer voeden kan.

Uit andere dorpen komen bijna even slechte tijdingen. De overheden zijn ontsteld over die beweging, die elk jaar omtrent 200,000 bewoners, van de krachtigste en de beste aan Spanje ontneemt.

Er zijn kommissies benoemd om de oorzaak van het kwaad na te gaan en er een hulpmiddel tegen te zoeken. Men had besloten den stroom naar het binnenland van Spanje te leiden, maar de oplossing schijnt moeilijker te zijn dan men eerst gedacht had, want in die richting is nog tot hiertoe nog niets gedaan.

Duitsch land

EEN GLAZEN OOG. — Luitenant Graetz vertelt in een schrijven aan een Berlijner blad het volgend avontuur dat hem in Afrika is overkomen.

De gewonde moest er aan denken zoo spoedig mogelijk weg te komen, want hij had goede redenen om niet in aanraking te komen met de bewoners van Cérisolles en nog minder met de justicie.

Eerst zag hij wanhopig naar den muur waar hij geen kans zag zonder hulpmiddelen overheen te komen, doch gelukkig viel zijn oog spoedig op de plaats, waar Arendshoofd en Eveillé het kerkhof waren binnengedrongen en het hadden verlaten.

Aan de binnenzijde van den muur waren nog een paar steenen los. Met veel inspanning haalde hij die steenen er uit en met nog veel grootere inspanning gelukte het hem eindelijk aan de andere zijde te komen, waarbij zijn leven meermalen door een dreigenden val aan een zijden draad had gehangen.

— Nooit zal het mij gelukken het bosch te bereiken, dacht hij wanhopend, toen hij aan de andere zijde van den kerkhofmuur was neergevallen.

Hij hoopte een hem bekende kolenbrandershut te kunnen bereiken, waar hij wilde vertoeven totdat de nacht aangebroken was om aan de streek te verlaten.

Na een poosje sleepte hij zich moeizaam voort tot aan de eerste bomen van het woud om weer uitgeput daar neer te vallen.

Daar trof plotseling een frissche jongensstem zijn oor. De jongen zong een lied dat getuigde van zijn blijmoedig, onbezorgd kinderhart. Het was een hedje van vogels, die de vrijheid liefhebben en vliegen waarheen ze willen.

— Dat is Aristo! Goddank! zegde Julio. Mijn leven is nu gered.

Twee vingers in den mond brengend, deed de uit den oord verrezene een gefluit hooren, dat veel overeenkomst had met den merelslag.

Het duurde niet lang of een gelijkluidend sigaal beantwoordde den imitatievogelzang en eenige oogenblikken later verschenen binnen Julio's gezichtskring een jongen van een jaar of twaal, die een stok over den schouder droeg, waaraan een hederis paddestoelen was geregen.

— Ik herkende m'n kleinen vriend aan z'n stem, zegde Julio.

— Ja, mijneer Julio, antwoordde de knaap. Maar wat is er met u aan de hand? Het schijnt me, dat het met heelemaal in orde is! [w. v.]

De diamanten van Cérisolles

5de vervolg

Uit de lantaarn viel een zwakke lichtstraal op een verschen hoop aarde. Het was de plek, waar men den morgen tevoren den vreemdeling had begraven.

De regen had opgehouden, terwijl de wind nog door de boomen van het woud floot en de nacht nog roetzwart was.

— Aan het werk! zegde op bevelenden toon de overste.

Zij grepen ieder hun schop en begonnen de aarde te verwerken, waaronder de doodkist was bedolven.

Arendshoofd, wiens fijne blanke banden bewezen, dat hij niet dikwijls ruw werk deed, begeefde zich herhaaldelijk het bezweete voorhoofd af.

— Wat heeft me die doodgraver de aarde opgestapeld, het lijkt wel een berg, zegde Eveillé, die niet minder warm werd van het vermoeiende werkje.

— Vooruit, ik voel het hout van de kist al, zegde Arendshoofd, die intusschen niet stilstond.

De doodkist van pijnhout werd na eenigen tijd nog van ingespannen arbeid zichtbaar en weldra was het deksel bijna geheel ontdaan van de aardevracht.

Arendshoofd opende nu den leeren zak en haalde er een Van Duyl's sleutel, een paar schroevendraaiers en een breekijzer uit.

Het hout van de kist was door de vochtige aarde gezwollen en de schroeven zaten daardoor muurvast. De gewone schroeven kon Arendshoofd daardoor er met geen mogelijkheid uitkrijgen. De kopschroeven echter moesten wijken voor het geweld van Van Duyl's sleutel, doch hiermede was het deksel er nog niet af.

Na kort beraad met Eveillé besloot de chef het breekijzer onder het deksel te zetten. Met vereende krachten drukten beiden op den hefboom en het duurde niet lang of een deel van een plank vloog er gesplinterd af.

Nu was het ontslane gat vrij gemakkelijk te vergrooten en het licht uit de dievenlantaarn viel nu op het in een laken gewikkelde lijk van den vreemdeling.

— Hij moet er uit, zegde Arendshoofd, zoo gaat het niet.

— Dat is niet moeilijk, zegde de onder.

De chef nam het lijk bij de voeten, Eveillé bij het hoofd en met een één, twee, drie! slingerden zij het verstijfde lichaam op den aardehoop, terzijde van het graf.

Arendshoofd boog zich over het doode lichaam, haalde een dolk uit zijn ceintuur te voorschijn en opende met eén snede van het vlijmscherpe wapen 't doodslaken van onderen tot boven.

Eveillé liet het licht van de lantaarn op het gelaat van den doode vallen.

Het was niet of men daar een lijk zag liggen doch een slapende, zoo kalm was de uitdrukking van het gelaat, niet van dat afstootende, dat dooden soms hebben.

De handen van den vermoorden onbekende waren over een houten kruis gevouwen, waarvoor Manon zorg had gedragen, terwijl de zorgzame vrouw ook de haren van den doode netjes gekamd had, waardoor het uiterlijk van den vreemdeling heel wat sympathieker was geworden. De bebloede kleeren waren vervangen door oude, doch zindelijke kleederen van de kasteelbewoners.

Arendshoofd uitte een verwensching.

— Alle duivels, wij zijn bestolen!

— Hoezoo? vroeg Eveillé.

— Hoezoo, uilskuiken? Ziet ge dan niet, stomme boer, dat die Cérisolles — de duivel zal ze halen! de kleeren van Julio hebben weggenomen en er hun vodden voor in de plaats hebben gedaan. De leeren koker, die tusschen de voering van zijn goed was verborgen en dien wij bijna te pakken hadden toen de gendarm en de broers ons snapten, is nu in hun bezit.

— Dan zal mijnheer Romain de Cérisolles er wel mee in zijn nopjes zijn, want men zegt dat hij al geruimen tijd bezig is het geld van de familie weg te smijten aan onderzoekingen naar de diamantfabrikatie.

— 't Is een geheim des doods; ongeluk over hem, die er de bezitter van is! — dit is het laatste wat de man gezegd heeft, wien onze troep het document ontroofde, herinnert ge 't u wel?

De chef werd somber gestemd en hij vervolgde :

— De man had gelijk, want reeds zijn er twee in het graf gedaald door het geheim en anderen zullen hen volgen!

Het gekraai van een haan deed de beide mannen ontstellen.

— Het wordt al dag! riep Eveillé uit. Laten wij ons haasten dezen mijnheer weer in zijn doos te stoppen en den warboel hier wat in orde te brengen!

Arendshoofd antwoordde niet. Gekeerd naar het kasteel Cérisolles, waarvan de verlichte toren, waarin Romain werkte, als een baken stond in de zee van den nacht, strekte hij zijn gebalde vuist uit.

— Tusschen ons beiden, Romain De Cérisolles! riep hij uit. Ik zal u breken als een strooihalm! Men weerstaat Arendshoofd en de bende van de Wakkere Jongens niet!...

— Chef, chef, het begint dag te worden!

Het was zooals Eveillé zegde. Na den onstuimigen nacht was de schemering aangebroken, een schemering, die een schoonen dag voorspelde, want de hemel verkonde geen enkel wolkje meer en in het halfduister schitterden sterren aan het onmetelijke uitspansel. Door het onweer en de slagregens was de lucht als het ware schoongeveegd.

— Arendshoofd, zijt ge krankzinnig geworden om hier maar te blijven staan. Men zal ons hier overvallen en...

De chef scheen uit een zwaren droom te ontwaken, den droom van zijn verloren fortuin...

— Gij hebt gelijk, laten wij vertrekken.

— Maar Julio?

— Laat hem waar hij is, gaf Arendshoofd zorgeloos ten antwoord. Dat zal het geheim van het bosch van Fontainebleau, zooals de dagbladen 't noemen, een nieuw romantisch tintje geven. Na den moord de grafschennis, wat een manna voor de dagbladschrijvers.

— Maar, vreest ge niet?...

— Wees gerust, mijn jongen! Zoolang als Arendshoofd de chef is van de Wakkere Jongens, kunnen zij ongestoord slapen.

Kalm nam hij een der schoppen op en de lantaarn, terwijl Eveillé de andere werktuigen mee bijeenraapte. Met een stoot van den voet schopte Arendshoofd het lijk van Julio weer in de kist en toen verlieten zij het kerkhof, ditmaal, na den muur weer overgeklauterd te zijn, hun weg door het bosch nemend.

Indien Arendshoofd nog een minuut langer aan het open graf had gestaan, zou hij niet weinig verbaasd geweest zijn een zwakken kreet uit de geopende kist te hebben hooren komen.

Die zwakke kreet werd gevolgd door een paar zacht geuite klaagtonen... toen trilde het ruw in de kist teruggestooten lichaam en eensklaps opende de man, dien Arendshoofd Julio had genoemd, de oogen en wierp wezenlooze blikken om zich heen.

Hevige ontstellenis kwam op het wasbleeke gelaat en de lippen bewogen zich als om te spreken, maar geen geluid kwam uit den mond.

Eindelijk scheen de herinnering bij den gewonde terug te keeren, want hij stamelde :

— Ja... ik herinner mij... die schurken!... een messteek.... de kasteelbewoners... van Cérisolles....

Hij scheen nog een schakel te zoeken en eensklaps had hij hem gevonden :

— Een beroerte!... weer zoo'n aanval van katalepsie... dan ben ik als dood!....

Julio leed inderdaad aan aanvallen van die ziekte, zoogenaamde katalepsie of zinvang, waardoor de lijder volbomen het aanzien van een doode heeft en ook de hartwerking zoo goed als volkomen opgehouden heeft. Verscheidene dagen lag hij dan in bewusteloos en loestand, maar nadien was hij met krachtige voeding in eenige dagen weer de oude.

Aan dien kataleptischen slaap was het ook toe te schrijven, dat hij in de kist niet gestikt was, want daar de longenwerking ook volkomen buiten functie is in zoo'n geval, kon hij lucht ontberen gedurende eenige uren. Lang had het evenwel niet moeten duren of het proces had een noodlottig verloop gehad.

Het adembalen deed hem hevige pijn in de wond gevoelen, maar nu wilde hij leven en hij verzette zich tegen de smart.

Met groote moeite lukte hij zich op. Gelukkig dat hij gekleed was. Hij wierp het laken van zich af, dat hem ontwikkeld had en dat door Arendshoofd al doorgesneden was en trachtte den kist te verlaten.

Uitgeput door zijn lijden viel hij terug in de kist.

Weer probeerde hij het, maar weer mislukte het, terwijl zijn wond hem verschrikkelijk pijn deed.

De tranen kwamen hem in de oogen, want hij voelde, dat, als hij nier nog een dag moest vertoeven, zijn vonnis voor goed geveld zou zijn.

Eindelijk, met inspanning van zijn laatste krachten, slaagde hij er in op den rand van zijn graf te komen.

Toen hij op de knieën een eindweegs voortgekropen was, om niet weer terug te storten in den kuil, stond hij op. Dat viel hem alsnebenalve mee, want hij kon zich nauwelijks staande houden en telkens oogenblik dreigde hij weer neer te storten.

Zijn hoofd was zoo zwak, dat hij zich nog niet eens afgevraagd had, wie zijn graf zoo blootgelegd had om de opstanding mogelijk te maken.

Een metalen voorwerp, dat in het gras schitterde, trok zijn aandacht. Zoo goed en kwaad als het ging, strompelde hij er heen. Het was een blikken veldflesch, verloren door een der beide bandieten en bevatte rhum.

Een straal van vreugde gleed over het wasbleeke gelaat van Julio. Gretig bracht hij de flesch aan zijn lippen en nam een langen teug.

Hierdoor kwam het bloed weer naar zijn wangen en hij riep uit :

— Ik ben gered! Ik ben gered!

Hij was van plan de kostbare vondst in zijn zak te steken, toen zijn oog viel op een klein teeken, ingesneden in den hals van de flesch.

Het was de afbeelding van een arendskop.

Een flauwlach kwam om de lippen van Julio.

— Nu begin ik te begrijpen, zegde hij bij zichzelf.